



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Hübnera a soudců JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Milana Chmelíčka ve věci

žalobkyně:

**Nocarová Partners Advokáti s.r.o.**, IČO: 04797469  
sídlem V Jirchářích 148/4, Praha 1  
zastoupená Mgr. Markétou Chudáčkovou, advokátkou  
sídlem V Jirchářích 148/4, Praha 1

proti

žalovanému:

██████████ J. K. ██████████  
sídlem ██████████  
zastoupen Mgr. Radkem Jílsem, advokátem  
sídlem Ladova 2044/3, Praha 2

**o zaplacení 70 000 Kč s příslušenstvím,**

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. února 2019, č.j. 18C 218/2017-65,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 15 246 Kč k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

**Odůvodnění:**

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. zamítl žalobu o zaplacení částky 70 000 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14. 2. 2017 do zaplacení a výrokem pod bodem II. uložil žalobkyni povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 20 328 Kč k rukám právního zástupce žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala vydání žalované částky jako bezdůvodného obohacení s tvrzením, že žalobkyně a žalovaný spolu nikdy nebyli ve smluvním či jakémkoliv jiném právním vztahu a žalovaný žalobkyni neposkytl žádné právní ani jiné služby. Navzdory tomu žalovaný vystavil žalobkyni dvě faktury (ze dne 8. 6. 2016 a 4. 8. 2016) znějící na žalovanou částku a ze strany zaměstnance žalobce pověřeného k provádění plateb došlo nedopatřením k úhradě předmětných faktur, což bylo zjištěno při kontrole účetnictví v lednu 2017. Na straně žalovaného došlo ve smyslu § 2991 odst. 2 o. z., k bezdůvodnému obohacení, neboť získal majetkový prospěch plněním bez právního důvodu. V žalobě žalobkyně připustila, že žalovaný byl od května 2016 právním zástupcem ██████████ Z ██████████ M ██████████ N ██████████ jediné jednatelky a společníka žalobkyně, kdy ji zastupoval v řízení o úpravu výchovy a výživy jejího nezletilého syna. Za toto zastupování uhradila ██████████ Z ██████████ M ██████████ N ██████████ žalovanému v hotovosti již odměnu ve výši 50 000 Kč, která dle jejího názoru dalece převyšuje odměnu, na niž by měl žalovaný dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. nárok. Žádná smluvní odměna sjednána nebyla. Žalobkyně zpochybnula kvalitu služeb poskytnutých žalovaným a vyjádřila nesouhlas s výší odměny, která mu měla být poskytnuta. Úroky z prodlení požadovala po uplynutí třetího dne od doručení předžalobní upomínky.
3. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Uváděl, že skutečně zastupoval ██████████ N ██████████ ve věcech rozvodu manželství a ve věcech s tím souvisejících, jež nebyly jednoduché a byly velmi nepříjemné. Oba byli spolužáky z právnické fakulty a do nedávna i přátelé. Žalovaný se dohodl s jednatelkou žalobkyně na odměně za zastupování na konci května 2016 ve výši 50 000 Kč a na začátku srpna 20 000 Kč prostřednictvím zpráv aplikace Viber. Následně žalovaný vystavil dle žádosti jednatelky žalobkyně předmětné faktury na vrub žalobkyně a zaslal je jednatelce žalobkyně na osobní e-mail ██████████@██████████. Obě faktury byly řádně a včas zaplacený. Právní služby poskytoval žalovaný jednatelce žalobkyně až do ledna 2017, kdy byly všechny plné moci vypovězeny. Namítal, že mu žádné bezdůvodné obohacení nevzniklo.
4. Při jednání předsedkyně senátu účastníky řízení poučila dle § 15a o. s. ř. a sdělila jim, že zná žalovaného i jeho zástupce, jelikož v jejich advokátní kanceláři vykonávala brigádu při studiu jako asistentka v letech 2007-2009. Od té doby není se žalobcem ani žalovaným v žádném kontaktu. Námitku podjatosti vznesenou žalobkyní považovala za nedůvodnou, proto postupovala podle § 15b o. s. ř.
5. Po provedeném dokazování listinnými důkazy, e-mailovými zprávami a zprávami z aplikace Viber vzal soud I. stupně za prokázaný následující skutkový stav. Žalovaný poskytoval v blíže neurčeném období jediné jednatelce a společníci žalobkyně právní služby, rovněž blíže neurčené a za blíže neurčenou odměnu. Za toto zastupování vystavil žalovaný fakturu č. ██████████ ze dne 8. 6. 2016 na částku 50 000 Kč a č. ██████████ ze dne 4. 8. 2016 na částku 20 000 Kč na vrub žalobkyně na základě žádosti jednatelky žalobkyně a tyto zaslal na osobní e-mail jednatelky žalobkyně. Následně žalobkyně řádně a včas platbu předmětných faktur provedla. Posléze vyzvala žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení předžalobní upomínkou ze dne 2. 2. 2017.
6. Soud I. stupně vyzval při jednání žalobkyni dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby tvrdila a prokázala, že peníze zaslala na účet žalovaného omylem, a aby vysvětlila, jakým způsobem se

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

ocitly předmětné faktury v účetnictví žalobkyně, když byly zaslány na osobní e-mail jednatelky. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně tak, že výzvu nepovažuje za důvodnou, neboť důkazní břemeno k oprávněnosti přijetí zaslaných částek leží na žalovaném.

7. Soud zjištěný skutkový stav posoudil dle § 2991 odst. 1 a § 2997 odst. 1 věta druhá zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a na základě provedeného dokazování dovodil, že předmětné částky nemohly být zaslány žalobkyni na účet žalovaného omylem; žalobkyně nebyla schopna soudu vysvětlit, jak se vystavené faktury ocitly v jejím účetnictví, a nadto bylo mezi stranami nesporné, že žalovaný poskytoval jediné jednatelce a společníci žalobkyně právní služby a na její žádost vystavil předmětné faktury na vrub žalobkyně. Uzavřel, že žalobkyně zcela vědomě zaplatila předmětné faktury a nemůže se proto nyní domáhat vydání bezdůvodného obohacení, neboť zcela vědomě plnila na dluh své jediné jednatelky a společnice na základě vystavených faktur. S tímto odůvodněním žalobu zamítl, aniž zkoumal výši odměny, která měla být mezi účastníky sjednána, popřípadě zaplacená žalovanému, jelikož smluvní ujednání mezi advokátem a jeho klientem nejsou předmětem tohoto řízení. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání. Zpochybňovala jednak rozhodnutí o námitce podjatosti předsedkyně senátu, kterou žalobkyně vznesla při jednání dne 20. 2. 2019, a nesouhlasila s tím, že by rozhodnutí bylo vydáno nepodjatou soudkyní. Poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 371/04, podle něhož k vyloučení postačuje i pouhá pochybnost o možné podjatosti soudce. Vyjádřila přesvědčení, že zde byly dány důvody k vyloučení soudce ve smyslu § 14 o. s. ř. Ve vztahu k rozhodnutí o věci samé vytýkala soudu I. stupně nesprávné právní posouzení a neúplné zjištění skutkového stavu. Za důležitou okolnost považovala skutečnost, že žalovaný sice poskytoval [REDAKCE] Z [REDAKCE] N [REDAKCE] (jednatelce žalobkyně) právní služby, za něž žalovaný v minulosti obdržel 50 000 Kč v hotovosti, což nerozporoval. Přesto tvrdil, že žalobou požadovaná částka 70 000 Kč byla za poskytnuté právní služby, ačkoli za tyto již odměnu obdržel. Žalovaný tvrdil v rámci obrany, že u něj existoval právní důvod zakládající oprávněné přijetí předmětné částky, nicméně daný titul náležitě nespécifikoval. V tomto směru odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu. Považovala pak za neodůvodněný závěr soudu I. stupně, že žalobkyně plnila zcela vědomě a že se tedy nemůže domáhat vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 2997 odst. 1 věta druhá o. z. V tomto směru považovala rozsudek soudu I. stupně za nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jakými úvahami se soud při posuzování této skutečnosti řídil. Poučení soudu dle § 118a o. s. ř. považovala za nedůvodné, neboť důkazní břemeno v tomto sporu leží na straně žalované. Odkázala též na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5089/2017, kde se soud zabýval výkladem § 2997 odst. 1 věta druhá o. z. a kde dospěl k závěru, že podstatou výše uvedeného ustanovení vylučujícího obecnou povinnost vrátit bezdůvodné obohacení je vědomé plnění bez právního důvodu a podmínky jeho aplikace se tudíž logicky vylučují s přítomností omylu. Předpokladem vyloučení nároku je skutečnost, že plnitel v okamžiku, kdy poskytuje plnění, si byl vědom toho, že nemá povinnost plnit. Musí se pak jednat o vědomost prokázanou, nikoliv jen presumovanou. Pokud se tedy obohacený brání požadavku na vydání poskytnutého obohacení, tíží jej důkazní břemeno, že jsou pro tuto výluku z obecného pravidla dány podmínky, a musí zejména prokázat, že byl oprávněn mu zaslanou peněžní částku přijmout. Žalovaná strana pak v průběhu řízení nikdy nevyzývala žalobkyni, aby prokazovala tvrzený omyl, toto učinil až při samotném jednání soud, aniž by tak reagoval na jakýkoliv návrh účastníků.
9. V doplnění odvolání namítala, že v řízení došlo k porušení zásady rovnosti stran a zásady dispoziční, která v souvislosti s pochybnostmi o nepodjatosti soudu způsobují denegatio iustitiae. Žalobkyni měla být poskytnuta lhůta minimálně 3 dnů k tomu, aby mohla po poučení soudu doplnit svá skutková tvrzení a doložit další návrhy na doplnění dokazování. Lhůta poskytnutá

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

soudem trvající do konce jednání neumožňovala dostatečný prostor, aby reagovala na poučení soudu poté, co byl stanoven okruh sporných a nesporných skutečností za situace, když žalobkyně osobně nebyla u jednání přítomna, z jednání byla rádně omluvena, přestože byl výslech jednatele žalobkyni k provedení důkazů navržen, nebyl pro nadbytečnost zamítnut. Tento procesní postup v kombinaci s přenesením důkazního břemene ze žalobce na žalovaného způsobil, že žalobce nemohl unést břemeno tvrzení ani důkazní břemeno ohledně neodůvodněnosti plateb žalovanému v žalované výši. Postup soudu pak vyústil v tzv. překvapivé rozhodnutí ve věci. Žalobci nemůže být na újmu, že soud I. stupně odmítne veškeré návrhy na doplnění dokazování pro nadbytečnost, poučí žalobce o svém právním závěru, který není založen na skutečnostech zjištěných v řízení, a navíc mu neposkytne ani rozumnou lhůtu, jak na tento vadný postup soudu reagovat. V daném případě pak není rozhodující, jakým způsobem se dostaly předmětné faktury do účetnictví žalobce, ale to, zda jejich plnění ze strany žalobce založilo bezdůvodné obohacení na straně žalovaného. Dokazování k tomu vůbec nebylo prováděno. V řízení vyšlo najevo, že žalobce plnil ve prospěch třetího, tedy ██████ Z ██████ N ██████ a žalovaný takové plnění přijal. To jsou skutečnosti, které vyšly v řízení najevo, a to na základě důkazů předložených žalovaným. Bylo tedy na soudu věc právně posoudit jako převzetí dluhu, které bylo odsouhlaseno přijetím plnění žalovaným ve smyslu § 1888 o. z. Takto měly být strany poučeny a měla jim být dána lhůta k doplnění tvrzení a důkazů, to se však nestalo. V řízení též žalobkyně tvrdila a žalovaný to nikdy nerozporoval, že od ██████ Z ██████ N ██████ obdržel nad rámec předmětu žaloby další částku 50 000 Kč v hotovosti. Otázkou pak zůstává, co bylo důvodem plnění v takové výši, zda existovala dohoda o výši odměny žalovaného a k jakému plnění u žalovaného skutečně došlo. Mohlo jít tedy o bezdůvodné obohacení žalovaného nikoliv z důvodu, že žalobce plnil omylem, ale z důvodu, že plnil více, než byl právní důvod jeho plnění, tedy že za ██████ Z ██████ N ██████ hradil odměnu za právní služby ve vyšší částce, než byla povinná. Převzetím dluhu vstoupil žalobce do právního postavení ██████ Z ██████ N ██████ fyzické osoby. Dále namítala, že výše odměny za právní služby nebyla nikdy sjednána a úkony nebyly nikdy rádně vyúčtovány. V takovém případě se odměna účtuje dle advokátního tarifu, kdy rozdíl skutečně uhrazené odměny za právní zastupování ve výši 120 000 Kč činí nárok na bezdůvodné obohacení v žalované výši. Ke zhojení procesního postupu i nesprávného právního posouzení věci navrhovala vyslechnout jednatelku žalovaného v postavení původního dlužníka, jež ozřejmí, co bylo myšleno pod pojmem „nedopatření“ užitým v žalobě. K odvolání přiložila e-mailovou dokumentaci ze dne 16. 1. 2019, odvolání plné moci žalovanému a e-mailovou komunikaci z 18., 22. a 25. 1. 2017 a dopis České advokátní komory o prošetření stížnosti na žalovaného.

10. Žalovaný považoval rozsudek I. stupně za zcela správný a odvolání žalobkyně za nedůvodné. V řízení bylo prokázáno, že částku ve výši 70 000 Kč zaslala žalobkyně žalovanému vědomě a jednalo se o zaplacení právních služeb, které žalovaný poskytl jednatelce žalobkyně. Jednatelka sama požádala žalovaného, aby vystavil fakturu na žalobkyni. Pokud se týká údajné platby v hotovosti ve výši 50 000 Kč, jde pouze o tvrzení žalobkyně, které nebylo v řízení prokázáno. Nespornou skutečností je, že jednatelka žalobce se dohodla s žalovaným na úhradě právního zastoupení na konci května 2016 a na odměně nejprve 50 000 Kč a poté 20 000 Kč prostřednictvím komunikace SMS zpráv aplikace Viber. Následně žalovaný vystavil faktury na vrub žalobkyně, které zaslal ██████ N ██████ a to na její osobní e-mail. Pokud jde o námitku podjatosti předsedkyně senátu, potvrdil, že s ní nejsou v kontaktu minimálně 10 let. K doplnění odvolání uvedl, že pokud žalobkyně žádala, aby byl proveden výslech jejího jednatele, měl se k nařízenému jednání osobně dostavit a svojí výpověď provést, nikoliv se z jednání omluvit a následně poukazovat na to, že nebyl proveden tento důkaz. Jestliže soud I. stupně dovedl, že provedenými důkazy byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nebyl důvod provádět žalobcem navržené důkazy pro jejich nadbytečnost. Poukázal na to, že soud I. stupně má rozhodnout ve věci pokud možno při prvním jednání. V daném případě se ani nemohlo jednat o překvapivé rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

11. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
12. Odvolací soud se nejprve zabýval posouzením odvolací námitky, že rozhodnutí vydala podjatá soudkyně, neboť v advokátní kanceláři žalovaného a jeho právního zástupce byla na praxi při studiu na právnické fakultě v letech 2007-2009. Soudkyně uvedla, že od počátku roku 2009 není se žalovaným ani jeho zástupcem v žádném kontaktu a podjatá se necítí.
13. Dle § 14 o. s. ř. soudci a přisedící jsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle § 219a odst. 1 o. s. ř. odvolací soud rozhodnutí zruší, jestliže (mimo jiné) rozhodoval vyloučený soudce.
14. Dle ustálené judikatury Ústavního i Nejvyššího soudu pouhé pracovní či kolegiální vztahy samy o sobě nezakládají důvod pochybovat o podjatosti soudce (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 3535/2018, sp. zn. 29NS ČR 26/2012, 29NS ČR 79/2014 uveřejněná pod čísly 85/2012 a 20 2015 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4Nd 201/2011, sp. zn. 29NS ČR 81/2018, sp. zn. 29NS ČR 149/2018 nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 105/01, usnesení sp. zn. IV ÚS 2258/2011 či sp. zn. II ÚS 105/01. Pracovní resp. brigádnický vztah nemůže (nesmí) bránit soudci rozhodnout věc nezávisle a nestranně v souladu se zákonem, neboť jde o základní předpoklad řádného výkonu soudcovské funkce jako výraz soudcovy profesionality. Pouze tam, kde by tento vztah přesahoval rámec běžného kolegiálního či přátelského vztahu, případně by se jednalo o vztah výrazně nepřátelský, by bylo možno uvažovat o vyloučení soudce. V řízení rozhodující soudkyně uvedla, že se ve věci podjatá necítí (což je subjektivní aspekt, nemající bez dalšího pro posouzení námitky rozhodující význam), avšak současně uvedla, že s účastníky přes 10 let není v žádném kontaktu, a opak nebyl tvrzen ani prokázán. Jiné skutečnosti se nepodávají ani z obsahu spisu. Odvolací soud tedy z objektivního hlediska neshledal, že by zde byly okolnosti, které by zakládaly být jen pochybnost o nepodjatosti rozhodující soudkyně, tedy že by napadený rozsudek byl vydán podjatým soudcem. Lze tak uzavřít, že odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. a/ o. s. ř. – měl-li být odvoláním (též) uplatněn – nebyl naplněn.
15. Pokud jde o věc samu, odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně, neboť ten zjistil dostatečným způsobem skutkový stav věci a věc i zcela správně právně posoudil. Odvolací soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování výsledkem jednatelek žalobce, neboť při jednání před soudem I. stupně a k jeho výzvě měla žalobkyně možnost ozřejmit, v čem je spatřován omyl resp. nedopatření v zaslání žalovaných částek žalovanému, tuto možnost nevyužila.
16. Dle § 2991 o. z. kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.
17. Dle § 2997 odst. 1 o. z. dlužník, který plnil dluh nežalovatelný nebo promlčený nebo takový, který je neplatný pro nedostatek formy, nemá právo na vrácení toho, co plnil. Právo na vrácení nemá ani ten, kdo jiného obohatil s vědomím, že k tomu není povinen, leda že plnil z právního důvodu, který později nenastal nebo odpadl.
18. Odvolací soud zdůrazňuje, že předmětem řízení není posouzení výše odměny právního zástupce jednatelek žalobkyně, ale nárok na vydání bezdůvodného obohacení s žalobním tvrzením, že „ač nebyla žalobkyně v žádném právním vztahu k žalovanému, omylem mu zaplatila

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

žalovanou částku“. V řízení bylo nesporné, že žalovaný nebyl v žádném vztahu s žalobkyní a též že žalovaný vystavil na účet žalobkyně faktury na odměnu za právní zastoupení jednatelky žalobkyně. V řízení pak bylo prokázáno, že se tak stalo s vědomím - a to dokonce na žádost - jednatelky žalobkyně. V řízení (přes poučení soudu) nebylo prokázáno, že by k zaplacení faktur došlo v omylu, případně nedopatřením či ve vyšší částce, naopak v řízení bylo prokázáno, že žalovaný zastupoval jedinou jednatelku žalobkyně v soukromých záležitostech a sporech, ta jej požádala, aby faktury za právní zastoupení vystavil na žalobkyni, faktury zasláné na e-mail jednatelky dala žalobkyně do svého účetnictví a ze svých prostředků je proplatila. Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně správně vyhodnotil, když uzavřel, že žalobkyně zcela vědomě plnila nedluh a že tak nastala výluka z možnosti žádat vrácení bezdůvodného obohacení dle § 2997 věty druhé o. z., neboť žalobkyně si v okamžiku, kdy poskytovala plnění, byla vědoma toho, že nemá povinnost plnit. Vědomé plnění nedluhu (vnucené obohacení) je důvodem výlučky z bezdůvodného obohacení.

19. Odvolací soud též neshledal, že by se ze strany soudu jednalo o překvapivé rozhodnutí, eventuálně že by byla porušena rovnost stran. Z protokolu o prvním jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek, vyplývá, že soud I. stupně poučil zástupce žalobkyně dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby tvrdila a prokázala, že předmětná finanční částka byla žalovanému zaslána skutečně omylem, a aby vysvětlil, jakým způsobem se předmětné faktury ocitly v účetnictví žalobkyně, když dle tvrzení žalovaného byly zaslány na soukromý e-mail jednatelky žalobce. K doplnění těchto tvrzení stanovil soud zástupci žalobkyně lhůtu do konce jednání a současně jej poučil dle § 118b o. s. ř. Na tuto výzvu zástupce žalobce reagoval tak, že ji považoval za nedůvodnou s tím, že zastupování jednatelky žalobkyně trvalo 3-4 měsíce a částka, která byla žalovanému zaplacená, je naprosto nepřiměřená a soud by se měl zabývat celkovou výší částky, kterou žalovaný obdržel, neboť nad rámec bylo uhrazeno taktéž 50 000 Kč, což žalovaný nikdy nepopřel. Zástupce žalobce nepožádal soud o prodloužení lhůty k doplnění výše uvedených tvrzení a navržení důkazů, a soud tedy rozhodl na základě v řízení zjištěného skutkového stavu. V žádném případě se ze strany soudu I. stupně nejednalo o překvapivé rozhodnutí, neboť pokud má soud za to, že v řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci na základě tvrzení uváděných v žalobě a s ohledem na vyjádření žalovaného, není důvod odročovat jednání. Žalobkyně byla seznámena s obranou žalovaného, její právní zástupce byl přítomen při provádění žalovaným předložených důkazů a byla mu dána možnost se k provedenému dokazování vyjádřit, případně mohl požádat o poskytnutí delší lhůty. Soud I. stupně též nepochybil, pokud unesení důkazního břemene požadoval po žalobkyni a poučil ji přesně ve smyslu žalobních tvrzení, tedy aby prokázala, že zaplatila žalovanému částku omylem (nedopatřením), neboť jak bylo uvedeno výše, nebylo na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, že poskytnutá částka odměny odpovídá rozsahu právních služeb, které poskytl jednatelce žalobkyně, či dohodě, a soud I. stupně zcela správně nezaměřil tímto směrem dokazování. Námitku žalobkyně, že jí měla být soudem I. stupně poskytnuta přiměřeně dlouhá doba na reakci po poučení dle § 118b o. s. ř., je třeba považovat za ryze účelovou v situaci, kdy žalobkyně výzvu soudu již při jednání odmítla splnit s tvrzením, že důkazní břemeno v tomto směru nese podle jejího názoru žalovaný.
20. Odvolací soud nepřihlížel ke změně žalobních tvrzení a důkazů předkládaných žalobkyní v odvolání, neboť odvolací řízení v této věci je ovládáno zásadou tzv. neúplné apelace a skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem I. stupně, nelze uplatnit – až na výjimky (podle § 205a odst. 1 písm. a – f/ o. s. ř.) – jako způsobilý odvolací důvod (§ 205 odst. 2 o. s. ř.). Z tohoto pohledu je nutno hodnotit odvolací námitku žalobkyně, že převzala dluh své jednatelky, neboť s touto verzí přichází poprvé v rámci odvolacího řízení a ze skutkových zjištění soudu I. stupně ani ze žaloby se skutečnosti o převzetí dluhu nepodávají.

21. S ohledem na výše uvedené odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému vznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením, jež jsou tvořeny mimosmluvní odměnou za tři úkony (vyjádření k odvolání, vyjádření k doplnění odvolání a účast u odvolacího jednání) po 3 900 Kč za úkon, dále třemi paušálními náhradami hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT a náhradou 21 % DPH, celkem ve výši 15 246 Kč.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku ve výroku o věci samé **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V části rozsudku týkající se výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 26. listopadu 2011

**JUDr. Petr Hübner v.r.**  
předseda senátu